

Program pentru copii și adolescenți (Benoni Catană)

Roada Duhului – FACEREA DE BINE

Obişnuia să doarmă în oficiul poștal de pe strada 5. O simţeam după miros înainte să dau colţul unde dormea ea, lângă telefoanele publice. Simţeam mirosul urinei care se scurgea prin zdrenţele ei murdare şi izul puturos al dinţilor ei cariaţi. Dacă nu dormea, mormăia vorbe în şir.

Acum poșta se închide la șase ca să scape de cei fără adăpost, așa că se ghemuiește pe trotuar, vorbind de una singură, cu gura clămpănind de parcă nu are balamale și cu mirosurile ei atenuate puțin de o adiere ușoară.

Într-o zi, de Sărbătoarea Recunoștinței, rămăsese atâta mâncare încât am împachetat-o, m-am scuzat și am plecat cu mașina până pe strada 5.

Era o noapte friguroasă. Frunzele zburau de colo-colo pe străzi și rar întâlneai pe cineva, doar câțiva nefericiți fără adăpost. Dar pe ea știam că o s-o gălesc.

Era îmbrăcată așa cum era întotdeauna, chiar și vara. Niște zdrențe călduroase de lână de-abia reușeau să-i acopere trupul ei bătrân și cocârjat. Măinile ei osoase țineau un pachet cu mâncare. Se așezase pe vine lângă un gard de sârmă din fața unui teren de joacă, foarte aproape de poștă. „De ce nu și-o fi ales și ea un loc să o apere de vânt?”, m-am întrebat eu, dar am presupus că era atât de nebună încât nu își mai bătea capul să se ghemuiască într-un loc ferit.

Am tras mașina pe dreapta, am lăsat geamul jos și am spus: „Mamă... n-ai vrea...”, și am rămas șocat de cuvântul acela. Dar, era.... Este.... Într-un fel care îmi scapă.

Și i-am zis din nou: „Mamă, ți-am adus niște mâncare. Nu vrei niște curcan și plăcintă cu mere?”

Atunci femeia s-a uitat la mine și mi-a spus cu voce clară, cu cei doi dinți care de-abia se mai țineau: „A, mulțumesc foarte mult, dar sunt ghiftuită acum. De ce nu-i dai cuiva care are cu adevărat nevoie?” Cuvintele rostite erau limpezi, iar manierele ei elegante. Apoi m-a concediat: își băgase iar capul între zdrențe.

(Supă de pui pentru suflet, Jack Canfield, Mark Victor Hansen)

Prima intervenție

Aproape tuturor ne place să credem că suntem oameni buni. Sunt șanse ca aceste supoziții ale noastre să fie corecte în mare parte. Numai inima noastră poate oferi răspunsul corect la această întrebare. Ne place foarte mult când oamenii ne numesc buni. Iar noi îi numim pe oameni buni dacă au fost buni față de noi, indiferent de cum sunt față de alții. Ceea ce vreau să spun este că opiniile noastre sunt fundamentate pe experiența noastră personală. Iar acest lucru este destul de normal.

Ce înseamnă să fii bun sau să fi umplut cu bunătate? Odată cineva spunea că a fii bun este ca și cum ai fi un licurici care strălucește indiferent dacă cineva îl privește sau nu. Bineînțeles, noi toți știm că Dumnezeu ne privește.

Cuvintele „bun” sau „bunătate” apar de nenumărate ori în Biblie. Citim chiar la început în Geneza 1:4 că atunci când Dumnezeu a creat universul, l-a declarat bun. De asemenea, Biblia folosește cuvântul bun ca un substantiv în prezentarea lui Dumnezeu.

Ne vom referi la calitatea de a fi bun sau Bunătate. Știm că bunătatea lui Dumnezeu constă în neprihănire, sfințenie, dreptate, amabilitate, har, milă și dragoste. Dar apostolul Pavel explică în Galateni 5: 22 că bunătatea este un rod al Duhului Sfânt în viața creștină. Putem fi buni pentru că urmăm un Dumnezeu bun, dar de asemenea, și caracterul nostru ar trebui să reflecte bunătatea care vine de la Dumnezeu.

Pentru a înțelege mai bine adevăratele intenții și lupte pe care însuși Pavel le-a avut cu această roadă a bunătății, trebuie să căutăm în Romani 7:18-20 unde el scrie:

„Știu, într-adevăr că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.”

Mai avem porunca lui Isus Hristos Însuși în Matei 5: 44: *„Faceți bine celor ce vă urăsc”*. Aceasta este greu. Vreau să spun, că este destul de greu, de dificil, să fim buni cu cei care sunt buni cu noi și ar trebui să fim buni cu cel care tocmai ne-a numit în toate felurile. O, Doamne, este dificil să fii creștin! De ce nu ne dai porunci mai ușoare?

Deși Pavel vorbește despre facerea de bine ca fiind roada Duhului în Galateni 6:10, pare totuși să recunoască faptul că există o limită în ceea ce putem face noi. *„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.”*

Te lupti cu această idee de bunătate și de a fi bun? Crezi că îți trebuie un efort conștient și disciplină serioasă pentru a fi bun cu cei care nu se comportă bine cu tine? Putem observa o latură neplăcută a lui Pavel în Romani 12:20 unde spune că dacă ne vom hrăni dușmanul atunci când îi este foame și-i vom da de băut atunci când îi este sete, rezultatul este că-i vom îngrămădi cărbuni aprinși pe capul lui. Este limpede că nu asta a fost intenția mesajului lui Pavel, ci pur și simplu să evidențieze faptul de a fi buni cu cei care nu merită acest lucru.

Într-o anumită măsură, avem de urmat o lege dificilă. Când Isus a fost botezat de Ioan Botezătorul, a fost uns cu Duhul Sfânt pentru a face lucruri bune. Același Duh Sfânt care unge pe fiecare credincios când suntem botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Totuși trebuie să existe o dorință ca Duhului Sfânt să locuiască în noi. Altfel, viețile noastre vor rămâne aceleași, chiar și după ce vom pretinde că suntem creștini.

Același lucru se poate spune și în dreptul ucenicilor lui Isus în ziua Cincizecimii. După ce au fost umpluți cu Duhul Sfânt, unul dintre lucruri pe care puteau să-l facă era să aplice bunătatea în dreptul celor care îi persecutau sever.

Bunătatea este o noțiune largă, iar societatea noastră se pare că o interpretează în grade diferite. Dar dacă ar fi să definim bunătatea ar putea fi explicată ca: „generozitate care este nemeritată”. A practica bunătatea înseamnă să fii generos, să ai larghețe și să fii iertător. Bunătatea este opusul răului.

În foarte multe feluri acest aspect al bunătății face parte din noi destul de mult. Și precum Pavel spune, adeseori dorim să facem binele, dar sfârșim prin a face opusul. Asociem acest adjectiv bun cu calitatea vieții, a relațiilor și a mâncării. Ca și creștini credem că Hristos a venit ca să ne ajute în procesul de a urma caracterul bun al lui Dumnezeu, să ne ajute să fim femei bune, bărbați buni, copii buni, părinți buni, angajați buni, angajatori buni și lista continuă.

A doua intervenție - Bunătatea începe în inimă

Există nenumărate moduri în care îi caracterizăm pe oameni: “El este tipul care locuiește în casa gri”, “Ea ia nota maximă la toate testele....”, “Numai sa-l auzi cum cântă la chitară”, “Este frumoasă”, “Este atât de amuzant!”

Dar cine vrea sa fie cunoscut doar pentru unde locuiește, cum arată, ce abilități are, cât de deștept este sau cât de amuzant?

Pentru a caracteriza pe cineva trebuie să privești mai profund decât îți arată aparențele sau realizările sau chiar personalitatea. Trebuie să te întrebi: Cum este caracterul lui?

Când oamenii vorbeau despre Isus, spuneau: „*Umbla din loc în loc, făcea bine*” (Fapte 10,38). Isus a tratat pe fiecare om ca pe un prieten. Cu siguranță, a avut și cuvinte ascutite pentru ipocriți. Și i-a avertizat pe oameni despre rău. Dar mai întâi el și i-a apropiat pe oameni ca prieteni – ca și cum aveau nevoie de atingerea bunătății.

Noi toți avem o țintă – să fim cunoscuți pentru bunătatea noastră, să fim cunoscuți ca oameni care „*umblă din loc în loc, făcând bine*”

Da, bunătatea este ceva ce facem.

Dar, mai întâi, este ceva ce suntem.

Cu siguranță, este posibil să facem bine din motive greșit întemeiate – precum a face voluntariat la o cantină, în tabără, ne face să ne simțim bine sau arată bine la CV. Dar aceasta este ipocrizie; putem arăta creștini pe dinafară, dar putem fi cu adevărat putrezi pe dinăuntru.

Dumnezeu ne privește dinspre înăuntru în afară. El nu este impresionat de ceea ce facem sau de ceea ce arată pe dinafară.

El pleacă de la inima noastră și își începe lucrarea dinlăuntru ei.

Viața are și ea un mod de a ne scoate interiorul la suprafață. Dacă oamenii ne privesc suficient de mult și ei pot vedea direct în inima noastră – acolo unde începe adevărata bunătate.

Da, bunătatea este ceva ce facem.

Dar, mai întâi, este ceva ce suntem.

Este țesătura inimii, un tip de țesătură care apare când Îl lăsăm pe Dumnezeu să trăiască prin noi.

De aceea, bunătatea este considerată o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5:22).

Dumnezeu este bun și dacă Dumnezeu trăiește în inima noastră ne ajută să ne facă buni. Nimeni nu îți vede inima atât de clar precum o face Dumnezeu. Dar cea de-a doua persoană care are o bună priveliște ești tu. Tu îți vezi inima. Așa că privește lung și onest. Ce vezi în interior?

Vezi ce este bun și vezi ce nu este bun?

Poți discuta onest cu Dumnezeu care oricum vede inima ta?

1 minut meditație personală cu Dumnezeu.

EXERCITIU

Vă amintiți ce spunea Biblia despre Isus? „Umbla din loc în loc și făcea bine”. Întrebați-vă: „Ce fel de reputație sau renume vreau să am?”. Concepeți o descriere a persoanei care vreți să fiți, creându-vă reputația ideală. Unele lucruri nu depind de dvs.; poate nu veți fi capabil să deveniți cel mai bun atlet sau cel mai strălucit student/elev. Dar sunt alte lucruri care depind de dvs. – precum caracterul dvs., valorile dvs., felul în care vă purtați, modul în care tratați oamenii. După ce v-ați scris reputația pe care sperați să o aveți, întrebați-vă: „Ce mă reține să fiu așa?”

SAU

EXERCITIU

Ați văzut acele reclame: „Înainte – și – după”? Știți: „Aceasta este Ioana înainte de Dieta Minune... și iat-o acum!”

Scrieți o reclamă despre dvs.: „Acesta este [numele dvs.] înainte de a deveni creștin... și acesta este [numele dvs.] acum.”.

Împărțiți o bucată de hârtie în două coloane “Înainte” și “După”. Scrieți două moduri exacte în care Dumnezeu a schimbat caracterul dvs.. Ce e nou și îmbunătățit?

VERSURI

Râzând

Riști să pari nebun.

Plângând,

Riști să pari sentimental.

Intinzând o mână cuiva

Riști să te implici.

Arătându-ți sentimentele

Riști să te arăți pe tine însuși.

Vorbind în fața mulțimii despre ideile și visele tale,

Riști să pierzi.

Iubind,

Riști să nu fii iubit la rândul tău.

Trăind,

Riști să mori.

Sperând,

Riști să disperi.
Încercând măcar,
Riști să dai greș.
Dar dacă nu riști nimic,
Nu faci nimic,
Nu ai nimic,
NU ESTI NIMIC!
R. KIPLING

Ce este REAL ?!

„Ce este Real?” L-a întrebat Iepurașul de pluș pe un Căluț de piele, în timp ce stăteau unul lângă altul, lângă șemineu, în camera de joacă, înainte ca Bona să facă ordine.

„Real înseamnă să ai ceva ciudat în tine care face zgomot și un mâner de care să te ții?” a continuat Iepurașul.

„Real nu înseamnă ceea ce tu ești sau cum ești făcut” a spus Caluțul de piele.

„Este ceva, este un lucru care ți se întâmplă. Când te iubește un copil prea mult, mult timp, și nu doar se joacă cu tine, ci te iubește cu adevărat, atunci devii Real”.

„Doare ?” întrebă Iepurașul.

„Câteodată” ,a răspuns Căluțul de pluș sincer, - el întotdeauna spunea adevărul, „Dar atunci când ești Real nu-ți pasă că ești rănit.”

„Simți totul deodată, ca și cum ai fi împușcat ?”, întrebă Iepurașul, „sau puțin câte puțin?”

„Nu deodată”, spuse Căluțul , „devii încetul cu încetul !” „Îți ia mult timp, de aceea asta nu li se întâmplă oamenilor care se frâng ușor sau celor care au margini ascuțite sau celor care trebuie să fie îngrijiți cu atenție.

„În general, pe când ai reușit să devii Real, nu mai ai păr, ochii îți intră în orbită, articulațiile ți se desfac și esti foarte jerpelit. Dar aceste lucruri nici nu mai contează, deoarece odata ajuns Real nu mai poți fi urât decât pentru oamenii care nu te înțeleg.”

(Iepurașul de pluș, de Armand Eisen)

Un prieten credincios

După ce a suferit un atac, una dintre rudele mele avea nevoie de ajutor să meargă și nu-și putea aminti evenimentele recente care i se întâmplau. Într-o zi, soția mea, Gina, mi-a sugerat să o scoatem la masă în oraș. Mă gândeam dacă să o scoatem pentru că oricum după aceea nu și-ar fi amintit nimic. Gina mi-a răspuns: „Cât timp suntem cu ea va știi că o iubim”. Cât de adevărat!

Noi toți avem nevoie să știm că suntem iubiți. Îmi amintesc răspunsul pe care l-am primit când l-am întrebat pe un bătrân care nu putea să iasă afară din casă, ce îi fac nepoții. El a spus: „Nu știu. Nu-i văd niciodată.”

Apostolul Pavel era închis într-o cameră umedă, așteptându-și execuția. Nu putea să nu se simtă rănit că mulți prieteni îl părăsiseră. Cât de recunoscător era pentru prietenia lui Onisifor!

Acest om și-a lăsat familia și o lucrare activă la Efes pentru a fi prietenul lui Pavel. Când a ajuns la Roma, a căutat cu sârguință să afle unde era închis Pavel. (2Timotei 1:17). Și cu mult curaj l-a vizitat pe apostol din nou și din nou. Pavel a spus despre Onisifor „*de multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu*” (v.16).

Amintește-ți că un „*prietenul adevărat iubește oricând*”, în special în nenorocire (Proverbe 17:17).

Precum Onisifor, să ne angajăm să rămânem credincioși prietenilor noștri.

Nenorocirea este testul adevăratei prietenii.

A treia intervenție

Biblia ne oferă câteva exemple frumoase de oameni la fel ca mine și ca tine care au fost capabili să învingă răul prin bine pentru că i-au permis Duhului Sfânt să le călăuzească viața.

Împreună cu prietenul meu (*numele persoanei care va avea a patra intervenție*), aș vrea să privim la viața a doi oameni, de fapt trei de vreme ce unul este un cuplu, pentru încurajarea noastră și de asemenea, pentru avertizarea noastră. Oameni care inspiră în noi o dorință de a căuta binele în viața noastră, și să facem bine pentru alții, dar de asemenea și un avertisment că nu-L putem înșela pe Dumnezeu și Duhul Său Sfânt și să scăpăm.

Încep cu exemplul negativ al Ananiei și Safirei. Dacă vrei să urmărești istoria acestei relatării tragice, vă rog să căutați în Biblie în Fapte, capitolul 5.

Voi parafraza istorisirea pentru dvs.

Biserica timpurie creștea în salturi. Oameni noi Îl acceptau pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal și erau botezați și adăugați bisericii în fiecare zi. O dată cu creșterea bisericii au apărut și nevoile mari ale bisericii. În timp ce credincioșii erau conduși de Duhul Sfânt aduceau bani și îi lăsau la picioarele apostolilor care erau folosiți pentru a împlini nevoile bisericii. Nu s-a schimbat mult de atunci. Observăm că este acordată o mare încredere liderilor aleși ai bisericii. Trebuie să înțelegem că apostolii nu au cerut oamenilor să le fie aduși bani. Când oamenii au văzut nevoia din biserică au fost inspirați de Duhul Sfânt să aducă acele daruri în casa Domnului, din bunătatea inimii lor.

Acest cuplu, Anania și soția lui - Safira au vândut și ei o parte din proprietate și au adus banii la apostoli, nu toți banii. Să ne amintim că nu trebuia să aducă nimic dacă nu doreau, așa cum Petru va explica mai târziu.

Dar, așa cum se întâmplă adeseori acolo unde Dumnezeu lucrează cu putere, Satana este de asemenea la lucru să contrafacă, corupă și să lupte. În acest caz al lui Anania și Safira, înșelăciunea și ipocrizia este expusă pentru ca să poată fi văzută de toți.

Păcatul lor a constat în declarația că au dat tot, pe când ei au oprit o parte pentru ei înșiși. Pedeapsa, așa cum citim în relatare, este imediată și finală. Petru îi acuză de intenție premeditată de a înșela Duhul Sfânt prin minciună, astfel înșelându-L pe Dumnezeu Însuși.

Destul de des, oamenii supra-evaluează slujirea lor pentru Dumnezeu cu scopul de a câștiga acceptare și laudă pentru faptele lor. Fapte de amabilitate și bunătate sunt exagerate pentru a primi favoruri. Biblia ne avertizează în mod clar împotriva acestei înșelătorii și minciuni pentru a câștiga laudă lumească. Nu

ar trebui să fim înșelați pentru că Dumnezeu nu este ușor de batjocorit. Anania și Safira și-au plătit cu viața partea.

Provocarea pentru mine și tine este:

Dumnezeu ne-a binecuvântat în diferite moduri. Tot ce avem îi aparține Lui. Așa cum istoria lui Anania și Safira ne învață atât de clar că actul de dăruire pentru lucrarea lui Dumnezeu trebuie să vină din inimă, indiferent de ce dăruim. El nu așteaptă aurul și argintul nostru, ci în Ioan 4:24 Isus spune că „*Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.*”

Intervenția a patra

O a doua persoană la care vrem să privim este Barnaba. Acesta a fost un om cu adevărat excepțional. Mai întâi își vinde proprietatea și aduce câștigul la apostoli pentru a-i ajuta pe alții. Apoi se furișează în umbra celorlalți ucenici care erau conducători și își asumă rolul de a-i încuraja și a se ruga pentru ei. Barnaba încearcă să găsească binele din alții. În Fapte 11:24 citim că „*Barnaba era un om de bine, și plin de Duhul Sfânt și de credință. Și destul de mult norod s-a adăos la Domnul.*”

Mai întâi observăm bunătatea lui demonstrată într-un act foarte generos de a dăruia nevoilor bisericii. Nu găsim nicăieri scris că a făcut acest lucru și înainte, ceea ce ne determină să credem că acest lucru a fost un rezultat direct al acceptării lui Isus Hristos în viața lui. Nu ni se spune că era un om bogat, dar observăm că-și urmează convingerile și predică Evanghelia lui Isus Hristos împreună cu apostolul Pavel.

Mai remarcăm o altă caracteristică a bunătății lui Barnaba. El este cel care își pune încrederea în Pavel, în vreme ce altor creștini le era teamă de el datorită trecutului său. Mai târziu el demonstrează aceeași încredere și îl încurajează pe Ioan Marcu, care abandonează în timpul primei lor călătorii misionare și îl ia cu el în cea de-a doua călătorie misionară.

Se pare că își pusese încrederea într-un Dumnezeu Atotputernic ca să aibă grijă de nevoile sale. Și-a recunoscut darurile de timpuriu în lucrarea de slujire și nu a fost niciodată gelos sau invidios pe ceilalți conducători care păreau să fie în față. Era mulțumit să joace rolul de susținător.

Adeseori se nasc conflicte în organizații sau biserici pentru că mult mai mulți oameni vor să fie mai degrabă lideri decât în banca celor care îi urmează pe lideri. Oamenii par să uite că liderii trebuie să demonstreze dedicație și implicare, angajament și să fie oameni plini de Duhul Sfânt care să aibă o relație bună cu Dumnezeu și cu semenii. Conducerea/leadership fără un angajament nu este conducere.

Din când în când, oamenii vor să fie conducători, doar de dragul de a fi conducători. Așa cum există conducători buni există și discipoli buni.

Am citi o istorisire că o anumită universitate a primit foarte multe cereri bune de admitere la un program de specializare. În aparență, fiecare dintre studenții în perspectivă au menționat printre abilități conducerea. Toți cu excepția unuia.

Era o tânără, care a scris că ea nu era un lider, ci un bun discipol. Rectorul Universității a scris imediat o scrisoare de acceptare adresată ei, spunându-i: „Am primit sute de cereri din partea unor persoane cu puternice calități de conducători, dar nu avem nici un discipol. Bine ai venit la Universitate!”

Cine ești tu în Hristos? Ești un lider sau un discipol? Când conduci, conduci cu umilință și angajament? Dar când urmezi cele auzite? Urmezi cu același angajament și curaj precum Barnaba sau cauți moduri să dezmembrezi biserica?

Pun aceste întrebări direct pentru că multe biserici ale lui Dumnezeu au fost rănite din cauza unor discipoli distrugători, nu numai din cauza unor lideri.

Ideea mea de a aduce aceste lupte reale pentru a ne gândi la ele este pentru că dacă avem darul bunătății oferit de Duhul Sfânt, și noi putem fi asemenea lui Barnaba, care era mereu doritor să încurajeze, să urmeze și să construiască biserica pentru slava lui Dumnezeu.

Biblia ne spune că datorită modului în care Barnaba a trăit și a relaționat atât cu membrii bisericii, cât și cu cei din afara bisericii, mulți oameni au fost atrași către Evanghelia lui Isus Hristos. Formula nu s-a schimbat nici azi pentru mine și pentru tine. Este foarte simplu.

Trebuie să-i permitem Duhului Sfânt să lucreze în viața noastră pentru a cultiva și a crește această roadă a bunătății în Isus Hristos pentru ca oricine să o poată vedea. Fie ca Domnul să ne ajute să folosim acest dar al bunătății în viața noastră, nu numai cu oamenii care sunt buni cu noi, ci și cu oamenii care nu sunt așa buni cu noi.

Cineva a spus că prea mulți dintre noi ne conducem viețile în stilul restaurant cu autoservire: numai autoservire. În același sens, mai este o zicală „nu există nici o limită în ceea ce privește binele pe care îl poate face o persoană, dacă nu-i pasă cine primește cinstea”. Pentru că Tatăl din ceruri cunoaște bunătatea inimii noastre, și ne va da cinstea de natură eternă.

Facerea de bine – o roadă a Duhului Sfânt. Servită în proporții generoase, are tendința de a câștiga mulți oameni pentru Hristos.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

VERSURI, le va spune un copil

De ce m-ai prins în pumnul tău,
Copil frumos, tu nu știi oare
Că-s mic și eu și că mă doare
De ce mă strângi așa de rău?

Copil ca tine sunt și eu,
Și-mi place să mă joc și mie,
Și milă trebuie să-ți fie
De spaima și de plânsul meu!

De ce să vrei să mă omori?
Că am și eu părinți ca tine,
Și-ar plânge mama după mine,
Și-ar plânge bieteale surori,

Și-ar plânge tata mult de tot
Căci am trăit abia trei zile,
Îndură-te de ei, copile,
Și lasă-mă, că nu mai pot!...

Așa plângea un gândăcel
În pumnul ce-l strângea să-l rupă
Și l-a deschis copilul după
Ce n-a mai fost nimic din el!

A încercat să-l mai învie
Suflându-i aripile-n vânt,
Dar a căzut în țărână frânt
Și-nșepenit pentru vecie!...

Scârbit de fapta ta cea rea
Degeaba plângi, acum, copile,
Ci du-te-n casă-acum și zi-le
Părinților isprava ta.

Și zi-le că de-acum ai vrea
Să ocrotești cu bunătate,
În cale-ți, orice vietate,
Oricât de făr-de-nsemnătate

Și-oricât de mică ar fi ea!

(*Gândăcelul*, Elena Farago)

Mai jos sunt câteva sugestii de idei carte pot fi citite de către toți cei care au fost la amvon, la final:

- ⇒ Răspândiți dragostea oriunde mergeți: mai întâi în casele voastre. Oferiți dragostea copiilor voștri, soției sau soțului, unui vecin... Nu lăsați pe nimeni să plece de la voi fără să se simtă mai fericit. Fiți expresia vie a bunătății lui Dumnezeu; bunătate pe chipul vostru, bunătate în ochii voștri, în zâmbetul vostru, bunătate în privirea caldă. *Maica Tereza*
- ⇒ Avem nevoie de 4 îmbrățișări pe zi ca să supraviețuim. Avem nevoie de 8 îmbrățișări pe zi ca ne menținem. Avem nevoie de 12 îmbrățișări pe zi ca să creștem.
- ⇒ Toată lumea poate fi minunată... pentru că toată lumea poate servi cuiva. Nu trebuie să ai facultate ca să faci asta. Nu trebuie să faci acordul dintre subiect și predicat ca să servești. Ai nevoie doar de o inimă plină de bunăvoință. Un suflet plin de iubire. *Martin Luther King, Jr.*
- ⇒ (*Kindness makes a person attractive. If you would win the world, melt it, do not hammer it*). *Alexander Maclaren.*

Alte poezii

CUM SĂ DAI

Cum să dai, dacă nu ai
Și nicicând nu ți s-a dat?
Ai iubi măcar acum,
Ai iubi, dar nu știi cum...

Cum să spui, dacă n-ai ce?
Gura ți-e de cremene...
Un cuvânt ar fi de-ajuns,
Dar nicicând nu ți s-a spus...

Cum să simți pe celălalt
Inima când ți-e bazalt?
Ai iubi dac-ai simți,
Ai simți, dacă ai ști...

A fost cine să-ți arate
Dar nici lor nu li s-a spus...
Vorbele-au rămas departe,
Dragostea de mult s-a dus...

Ce trăim acum e umbra
Unei vieți ce-a fost cândva.
Câte-o rază mai lucește
Cineva când mai iubește.

Când iubirea a venit
Ne-am ascuns, că ne-a orbit...
Și cu toate că-am văzut,
Că se poate, n-am crezut.

Într-o lume rătăcită
Stă acolo, răstignită...
Dar oricine o învie,
Să iubească tot mai știe!

De nu poți da...

De nu poți da mâncare unui câine,
Lasă-l în pace, chiar dacă te latră!
De nu poți da unui sărac o pâine,
Măcar nu arunca în el cu-o piatră!

Vorbește cu iubire, ca Hristos,
Fii sincer, n-are rost să te prefaci!
De n-ai cuvinte să vorbești frumos,
Mai bine taci, că mult mai bine faci!

Silește-te să ai o față mai senină
În lumea asta ne-nțeleș de sumbră!
Dar dacă n-ai să poți să fii lumină
Măcar ferește-te să nu fii umbră!

Adesea te gândești numai la tine
Și nu te uiți la cei ce duc tot greul...
Dar dacă nu faci binele, creștine,
Măcar ferește-te să nu faci răul.

Dacă te lupți să-ți fie bine ție,
E fără noimă viața ta sub soare!
De n-aduci altora vreo bucurie,
Măcar să nu le-aduci nici întristare!

Dacă vecinul tău ți-a zis ceva,
Te-ai hotărât de-acum să nu-l iubești?
Dacă nu poi iubi pe cineva,
Măcar ferește-te să nu-l urăști!

SĂ POȚI IUBI

Să poți iubi pe cei de lângă tine,
Chiar când să-ți răsplătească nu e cine,
Nu e ușor, dar nici așa de greu,
Când știi că ești iubit de Dumnezeu.

Să poți să dai felia ta de pâine,
Chiar când și tu trăiești de azi pe mâine,
Nu e ușor, dar nici prea greu nu e,
Când în Isus ai tot ce-ți trebuie.

Să poți rosti cuvântul ce alină,
Chiar și atunci când duhul tău suspină,
E greu, dar ție-ți prinde foarte bine
Măcar o vreme să mai ieși din tine!

Să poți sacrifica un ceas, odată,
Ca să ridici pe cineva din groapă,
Nu-i greu deloc, fără-ndoială, nu,
De nu uiți cum ai fost salvat și tu.

Să poți uita o mare nedreptate,
Și chiar să ierți, și nu pe jumătate,
Nu e ușor, dar nici anevoios,
Dacă trăiește-n tine El, Hristos.

Dar ca să-ți dai viața pentru altul,
Când știi că se cam joacă cu păcatul,
E supraomenesc, însă știi bine,
Că Domnul a făcut-o pentru tine!